08/07/2020

Θαύμα του Οσίου Θωμά του εν Μαλεώ στην Καζαμπλάνκα

/ Ορθόδοξες Προβολές

Με αφορμή τη χθεσινή γιορτή του Οσίου Θωμά του εν Μαλέω, παραθέτουμε τη μαρτυρία ενός θαύματος του Αγίου, όπως αυτή καταγράφηκε από τον Αρχιμανδρίτη Δανιήλ Γούβαλη

Ιούλιος του 1991. Ένα πούλμαν από την Αθήνα επισκέφθηκε τα Βελανίδια (χωριό, που βρίσκεται κτισμένο στο νοτιότερο άκρο του ορεινού όγκου του Πάρνωνα). Πενήντα Χριστιανοί επιθύμησαν να προσκυνήσουν στον Ναό του Οσίου Θωμά του εν Μαλεώ και να λάβουν την αγιαστική χάρη από την πηγή του. Από κακή εκτίμηση χρησιμοποιήθηκε μεγάλο πούλμαν, ενώ έπρεπε να πάρουν μικρό. Το πώς κατόρθωσε να πάρει τις στροφές, καθώς πλησίαζε στο χωριό, είναι ανερμήνευτο.

Μόνο σαν θαύμα του Αγίου Θωμά μπορεί να εξηγηθεί.

Οι ευσεβείς προσκυνητές αφού έκαναν παράκληση στον Άγιο και αφού προσκύνησαν το ιερό λείψανό του – μερικοί ένοιωθαν να αναδίδει θεϊκό άρωμα – ήπιαν με ευλάβεια από το αγίασμα. Και επί πλέον πήραν μαζί τους σε μπουκάλια. Ένα από αυτά τα μπουκάλια με το αγιονέρι του Οσίου Θωμά έκανε μακρινό, πολύ μακρινό ταξίδι. Έφθασε μέχρι το Μαρόκο, την μεγάλη πόλη την Καζαμπλάνκα.

Ανάμεσα στους προσκυνητές υπήρχε και μία κοπέλα, φοιτήτρια της Οδοντιατρικής, η Παναγιώτα Ρασντί, η οποία προ δύο ετών είχε ασπασθεί τον Χριστιανισμό. Ως μωαμεθανή ονομαζόταν Αμάλ. Αυτή εντυπωσιάσθηκε πολύ από την περιοχή των Βελανιδίων, από τον βίο του Οσίου Θωμά και από την ιστορία της πηγής του Οσίου. Φεύγοντας από το αγίασμα φρόντισε να πάρει μαζί της λίγο αγιονέρι σε ένα μικρό μπουκάλι. Πηγαίνοντας για καλοκαιρινές διακοπές στην πατρίδα της, το πήρε μαζί της. Έτσι το νερό του Μαλεού έφθασε στο Μαρόκο.

Πέρασαν δέκα ημέρες παραμονής στην Καζαμπλάνκα, οπότε πήγε να επισκεφθεί τον Μαχντί, τον εξάδελφό της, που δεν ήταν καλά στην υγεία του.

Ο εξάχρονος Μαχντί κάποιο απόγευμα πήγε με τους δικούς του να κάνει κολύμπι στην θάλασσα. Απομακρύνθηκε λίγο από τους άλλους, τον παρέσυρε η θάλασσα προς τα μέσα και θα πνιγόταν αν δεν τον έσωζε κάποιο παιδί που βρέθηκε κοντά και τον αντελήφθηκε. Γλύτωσε τον πνιγμό αλλά έπαθε μεγάλο σοκ από τον κίνδυνο που διέτρεξε. Σωματικά και ψυχικά φαινόταν αλλαγμένος. Δεν άργησε να πέσει στο κρεββάτι με υψηλό πυρετό. Η κατάστασίς του ήταν πολύ ανησυχητική. Όλοι έλεγαν «Το παιδί έπαθε». «Το βρήκε κακιά ώρα». «Στις 6:00 ώρα που έκανε κολύμπι χτυπήθηκε από δαιμόνιο. Αυτήν την ώρα δρουν τα δαιμόνια».

Η συμπεριφορά του παιδιού ήταν περίεργη και ανεξήγητη.

Οι γιατροί που τον εξέτασαν δεν μπορούσαν να βρουν τι έχει. Έγινε και αξονική τομογραφία στον εγκέφαλο αλλά οι εξετάσεις δεν έδειχναν τίποτε. Τελικά οι γιατροί δεν μπορούσαν να βοηθήσουν. Οι δικοί του σκέφθηκαν να ζητήσουν βοήθεια από ανθρώπους της θρησκείας τους. Κάποιος μουσουλμάνος εξορκιστής – θεραπευτής αποφάνθηκε ότι το παιδί έχει μέσα του πολλά δαιμόνια. Και πρότεινε να φέρουν εκεί ένα άλλο παιδί δαιμονισμένο και να αρχίσουν να συνομιλούν τα δαιμόνια μεταξύ τους, για να φανεί πόσα υπάρχουν μέσα του. Έγινε κι αυτό. Ο μικρός Μαχντί ξυλοκοπήθηκε από τον άλλον για να βγουν από μέσα του τα δαιμόνια. Στη συνέχεια έφεραν άλλον εξορκιστή – θεραπευτή, ο οποίος χτυπούσε ανηλεώς το παιδί, ισχυριζόμενος ότι με το πολύ ξύλο θα φύγουν από μέσα του τα πονηρά πνεύματα. Το αποτέλεσμα ήταν να γεμίσει το παιδί πληγές. Η κατάστασις χειροτέρεψε.

Τότε ήταν που το επισκέφθηκε η Παναγιώτα Ρασντί. Μόλις το αντίκρυσε, τρόμαξε από το άθλιο θέαμα και άρχισε να προσεύχεται νοερά: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Ο μικρός τέντωσε ψηλά τα χέρια πήρε άγρια όψι και ξέσπασε σε γοερά κλάματα η κοπέλα βγήκε αμέσως από το δωμάτιο. Στενοχωρήθηκε πολύ για την κατάσταση του μικρού εξαδέλφου της.

Τις τελευταίες ημέρες από τα χτυπήματα των εξορκιστών είχε πάθει μια φλεγμονή ο λαιμός του και δεν μπορούσε να φάει ή να πιει τίποτε. Επιπλέον καθώς ήταν κατάκοιτος στο κρεββάτι από μερικά σημεία στην πλάτη και στα πόδια του, εκεί που χτυπήθηκε πολύ άρχισε να τρέχει πύον. Οι γιατροί είπαν ότι λίγο χρονικό διάστημα τον χωρίζει από τον θάνατο. Αν δεν πέθαινε από τίποτε άλλο, θα πέθαινε από την ασιτία, γιατί είχε είκοσι ημέρες να βάλει κάτι στο στόμα του. Στέγνωσε το σώμα του. Είχε γίνει «πετσί και κόκκαλα».

Τότε η Παναγιώτα είπε στην μητέρα της: «Μητέρα όπως εμείς στην θρησκεία μας έχουμε καλούς, αγίους ανθρώπους, έτσι και στην Ελλάδα. Δεν έχει σχέση που δεν είναι της δικής μας θρησκείας. Πάντως ήταν σωστοί στον Θεό και τον αγαπούσαν. Ένας από αυτούς τους αγίους έβγαλε σ’ ένα βουνό με προσευχή άγιο νερό. Αυτό το νερό αν έχεις πίστη, κάνει θαύματα. Ό,τι θελήσεις, γίνεται. Δώστε στον Μαχντί να πιει μερικές σταγόνες».

Η ίδια η Παναγιώτα, από τον τρόμο που είχε πάρει από την κατάσταση του παιδιού δεν ξαναπήγε. Η μητέρα της όμως αποφάσισε να ακούσει την συμβουλή της. Έτσι κι αλλιώς το παιδί πέθαινε. Δεν έχαναν και τίποτε να δοκιμάσουν και το νερό από την Ελλάδα.

Άνοιξαν το στόμα του παιδιού, όσο ήταν δυνατό. Ήταν ξερό, γιατί επί είκοσι

ημέρες δεν είχε φάει και δεν είχε πιει τίποτε. Με κάποια προσπάθεια έρριξαν μέσα δυο-τρεις σταγόνες. Συγκλονίσθηκαν. Το παιδί πήρε απότομη δύναμη. Οι παραλυμένοι μυς του δοκίμασαν μια ισχυρή δόνηση, ένα τράνταγμα. Ο λαιμός του άνοιξε. Σταμάτησε να φωνάζει και να κλαίει. Αλλαγή καταπληκτική. Μόλις του έφεραν φαγητό, άρχισε να το τρώει χωρίς καμία δυσκολία. Δεν άργησε να γίνει εντελώς καλά.

Η μητέρα της Παναγιώτας, σαν επέστρεψε στο σπίτι, λέει στην κόρη της:
– Περίεργο πράγμα. Τι νερό είναι αυτό! Πολύ καλό! Μόλις έπεσε μια σταγόνα στο στόμα του παιδιού, όλα άρχισαν να αλλάζουν. Ο Μαχντί σώθηκε. Και οι διάφοροι συγγενείς του παιδιού έλεγαν: “Μα τι νερά έχει η Ελλάδα. Τι νερά!”.

Η Παναγιώτα Ρασντί σήμερα ονομάζεται Παναγιώτα Κωτσοπούλου, δηλαδή έχει παντρευτεί με Έλληνα και μένει στο Παγκράτι, στην Αθήνα [...].

Η κατακλείδα του λόγου είναι ότι το νερό του Οσίου Θωμά του εν Μαλεώ ασκήσαντος, προ δέκα αιώνων, δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν ένα συνηθισμένο νερό, αλλά σαν αγιονέρι. Και όπως δείχνουν τα πράγματα πολλοί Χριστιανοί θα τρέχουν προσκυνητές στο εξωκκλήσι του Αγίου και στο αγίασμά του. [...]».

Ο μακαριστός Αρχιμ. Δανιήλ Γούβαλης, που κατέγραψε τη μαρτυρία, βοήθησε σημαντικά στο έργο του Σωματείου για την διάσωση της πηγής αγιάσματος του Οσίου.

Η ίδια μαρτυρία δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα “Βελανιδιώτικα Νέα”, αρ. φύλλου 60, Οκτ-Νοεμβρ.- Δεκ. 1992.